N E K R O L Ó G

MÁNDOKY JÓZSEF TAMÁS
1936 – 2026

„Látjátok feleim, szemtekkel, mik vogymunk:
íme por és hamu vogymunk.”

Ez a 26 soros temetési beszéd jutott eszembe, amikor arra készültem, hogy elköszönjek egy öreg baráttól.
Baráttól, mentortól, mestertől.
Igen Ő minden volt, barát, mentor, mester.
Mindig rácsodálkoztam, hogy hány éves.
Tavasszal, amikor utoljára beszélgettünk, panaszkodott, hogy mostanában olyan gyenge.
Én próbáltam vigasztalni, hogy eleget dolgozott már, most már jöhet a pihenés, a család.
Ő csak annyit mondott: „Jó-jó de még vannak feladatok, munkák, amit meg szeretnék csinálni,
bár lehet, hogy a padlásra már nem mászok föl.”
Jóska bátyánk így képzelte el a 90-edik évét:
„lehet, hogy a padlásra már nem mászok föl.”
Nagyon elszégyelltem magam.
Egy fiatal ember ült velem szemben, aki most épp egy kicsit gyengélkedett.
Annyi erő volt benne. Annyi akarat.
Csak az a fránya test. Az kopott el.
Megnyugtatott. Meggyőzött. Sok dolga van még.
Amikor visszaértem az irodába, a kollégák kérdezték:
Hogy van az öreg?
Öreg?
Kérdeztem vissza.
Bár bennünk lenne annyi lendület, mint benne.
Vékonyka, de jól van.
Nem mondtam el a többieknek,

mert nem hittem el, amit Saci mondott.
Jóska gyenge. Nagyon gyenge.
Saci látta.
Ő látta jól.
A test.
Az a fránya test. Elkopott.
Jóska húsvét után került kórházba.
A lélek küzdött.
Végig küzdött. De a test nem. A test már nem.
És a lélek május 3-án azt mondta, elhagyja a testet.
Elszállt.
Felrepült.
A test pedig maradt.
Mert a test csak por és hamu.
A lélek az arany.

Drága Jóska bátyánk.
Búcsúzunk tőled, mi - a kollégáid.
A kollégák, akikkel annyi időt töltöttél el.
Nem tudjuk mi lesz most.
Az az űr, amit hagytál magad után, nem pótolható.
Nem maradt senki, aki mesélni tudna az öreg házakról, az öreg házak múltjáról, történetéről.
Már alig van valaki, aki példát mutatna, hogy-hogy kell megöregedni.
Méltósággal, szakmai és emberi alázattal, szeretettel. Jókedvvel, gyermeki kíváncsisággal.

Hosszú és szép életed volt.

Szép volt.
Nagyon szép.
Azért volt szép, mert azt akartad, hogy szép legyen.

Fel tudtál állni, amikor a tragédiák földhöz vágtak, és bízni tudtál. Bízni az Istenben, az emberekben, a szerelemben és persze magadban.

Büszke vagyok, hogy ismerhettelek. Sokat tanultam tőled. Szakmát, emberséget, szerénységet, szelídséget.
Nem vagyok ebben egyedül.
Sokan érzünk így.

Az építésznek megadatik, hogy nyomot hagyhat a világban. Neked megadatott.
Sok épületet, sok templomot újítottál meg, újítottál fel.
De én tudom, hogy nem csak kőből, téglából építettél templomot. Építettél te sok kicsi házikót is, ahol az emlékek voltak az építő elemek és a szeretet ragasztotta őket fallá. A hit volt az alap, és a tisztelet volt a tető. És bizony sok ilyen kicsi házikó megépült, itt, a mi lelkeinkben.

„A mű kész, az Alkotó pihen."

Isten veled Jóska bátyánk.
Tisztelettel búcsúzik tőled a Borsod-Abaúj-Zemplén Vármegyei Építész Kamara tagsága.